

Felkészülten várják az iskolák tanulóikat

Az új oktatási évre 2368 általános iskolásnak napközi otthonról, 3300 diáknak kollégiumi-ellátásáról gondoskodtak

Szegedet méltán nevezik »iskolavárosnak«. Az általános- és középiskolákban, valamint az egyetemeken mintegy húszezren tanulnak, közöttük sok vidéki fiatal. Elhelyezésük nem kis feladat, s ezért évről évre sok millió forintot fordítanak a napköziotthonokra és kollégiumokra.

Idén is nagyot fejlődött a tanulóifjúság elhelyezése. Az Orvostudományi Egyetem kétszáz férőhelyes új kollégiumot épített.

szeptemberre lesz kész. Így már 640 orvostanhallgató tudnak elhelyezni az ötre szaporodott diákotthonokban. Ezek költségvetésének számadatai szépen tanúsítják, hogy mennyit költünk a tanulóifjúságra. Az öt kollégium fenntartása 4 millió 300 ezer forintba kerül évente, azonban

egy-egy kollégista havonta csupán ötven forintot fizet.

Ugyanennyi a Szegedi Tudományegyetem diákjainak is a kollégiumi hozzájárulása. A tudományegyetem 707 hallgatójának, azonkívül 304 fő-

iskolásnak biztosít otthont. A második öt éves tervben, majd azt követően még tovább javul a helyzet. Újszegeden,

az Ogyesszal körüton két útemben korszerű, hatalmas diákkollégiumot építenek.

Az első útem költségvetését már jóváhagyták, s ebből 304 személyes otthont építenek. A szegedi felsőfokú tanítóképző, a gimnáziumok és technikumok tíz kollégiumában több mint 1800 diákot helyeznek el.

Idén 30–30 férőhellyel növelték a tanács kollégiumokat. Így

őszől a Majakovszkij leány- és az Ady Endre fiúotthonban 160, illetve 140 fiatalot helyezhetnek el.

Az átszervezés folytán a tanács kollégiumok költségvetése két és fél millió forintba is könnyebben fel tud rá emelkedett évente.

Az új tanévben növeli a tanács a napköziotthonos tanulócsoportok számát is. Tavalyi ősszel még csak 43, idén szeptembertől kezdve pedig már

62 csoportot működtetnek, ebből négy gyógygyógypedagógiai.

A 19 új általános iskolai napköziotthonos csoport ellátása 385 ezer forint többletkiadást jelent. Az 1962/63-as tanévben egyébként 2368 tanulóinak biztosítanak napköziotthont, s erre több mint nyolcemillió forintot költ a városi tanács.

Pályázat családi házak tervezésére

A Csongrád megyei tanács ipari osztálya és az Építőipari Tudományos Egyesület szegedi csoportja

nyilvános pályázatot hirdet az állami támogatással, magánforrásból épülő családi házak tervezésére.

A pályázaton bárki részt vehet. A pályázatot »Részben előregyártott családi házak« felirattal, lezáró csomagban idén október 1-ig kell a Csongrád Megyei Tanács Tervező Vállalatához, Szeged, Tábor utca 2. eljuttatni. A pályázat célja, hogy az állami támogatással, magánforrásból épülő családi házak korszerű szerkezetekkel, részben előregyártott elemekből készüljenek. Törekvés, hogy a tanács iktatógyárakban levő technológiát figyelembe véve, az ott készülő panelekkel olcsón és gyorsan lehessen sok családi házat építeni.

A pályázatot a bíráló bizottság díjazza, a legjobbakat meg is vásárolják. Erre a célra összesen 22 ezer forint áll rendelkezésre. Az első díj 7 ezer, a második díj 5 ezer, a harmadik díj pedig 4 ezer forint. A tervek megvételére 6 ezer forint áll rendelkezésre. Különben a pályázatot részletes kiírást a Csongrád Megyei Tervező Vállalatnál Szeged, Tábor u. 2. lehet megtekinteni, illetve átvenni.

A beérkezett pályaműveket a bíráló bizottság idén, október 15-ig elbírálja, s kihirdeti az eredményeket, kiadja a díjakat.

A fejlődő Hattyastelep

A tanácstagok és a lakosság összefogása szép eredményeket hoz

A vasúti töltéstől és a rendező pályaudvartól délre, a Holt-Tisza medréig terül el Szeged-Hattyastelep. Gyümölcsösökkel övezett házak sorakoznak a fás, árnyas utcákon. Szinte azt lehetné bárki, nem is Szegeden van, hanem csendes, vidéki településen. Valamikor szinte külön életet élt ez a városrész. A villamosra csak megszűnt, a vágóhidnál tudtak szállni. Közeli legfeljebb a kisvasút ritka, menetrendszerinti járatain utazhattak. Ezért legtöbbször százszor is meggondolták, hogy kimozduljanak a telepről. Ma már közel hozta a lakókat városunk szívéhez az autóbussz: tíz perc alatt a Széchenyi tér tőszomszédságában lehetnek. Ezenkívül is sok változás történt erre fel — bár a hely most is megtartotta zárt egységét, hasonlóan a többi telephez.

Bizonyítékok

— Úgy vélem — folytatta Keszég László —, hogy a lakosság és a tanács együttműködése az egész telepet virágoztatja fel.

Ezután fejből sorolta a bizonyítékokat. Sok rossz téglagyalogládát cseréltek ki a Vaskapu, Zentai, Versei és Titeli utcában, a Palics közben és a Mokriai soron. A kisgyermek nem is tudja, amikor az óvoda pancsolójában játszadozik, hogy azt a felnőtték összefogásának köszönhetik. A munkába vagy szórakozni készülők talán nem is gondolnak arra, hogy a tanácstagok mennyit fáradoztak a sűrített, óránkénti autóbusszjárat megvalósításáért. Ha várakozás közben nem veri őket az eső, azt a Szent Imre téren a kért és kapott villamoskocsi-várónak, a kisvasúti átjárónál pedig a társadalmi összefogással épült helyiségnek köszönhetik.

— Tavasszal, amikor összegyűlték a belvizek, rongálódással fenyegettek sok házat — mesélte Bite Vince városi tanácstag, aki beszélgetésünkre érkezett. — Keszég László fáradhatatlan volt. Mindenüvé eljutott, ahova kellett. Ellenőrizte a szivattyút, mozgósította az embereket. Látszott is az eredmény. Szorgosan ásták az árkokat, elvezették a vizet. A sok idősebb dolgozó, mint például a Bencsik-házaspár mellett örömmel láttuk a KISZ-istákat is. Tőlük ugyan még többet várunk, így például, az autóbusszvárók rendbe hozását és őrzését.

Újabb tervek

Allandóan olyan tennivalók foglalkoztatják a tanácstagokat, melyek elvégzése még kényelmesebbé, kényelmesebbé teszi a mindennapo-

kat. Lássunk néhányat Keszég László és a távollévő öv. Kiss Istvánné, valamint a városi tanácstag tarsolyából.

— Számon tartjuk és nem felejtjük el lakótársaink kérését — mondta Keszég László, s bizonyítékul már sorolta is: Most például arról tárgyalunk a kerületi tanácsal és a közlekedési vállalattal, hogy miképpen lehetne a Szent Imre téri autóbusszmegállóhoz járdaszínt építeni, hogy a korosabbanak szállni. Újabb padokat sürgetünk a várakozóknak. Kiszemeltük a nagy csatornaépítkezést, sok föld kikerül onnan. Ennek egy része és a fűtőházi salak nagyon jól jönne a Pancsoval, a Zentai, a Vaskapu és a Versei utca mély kátyúinak feltöltéséhez. Már megbeszéltük az építési és közlekedési állandó bizottsági üléseken, hogy mielőtt erre lehetőség nyílik, körjáratot, mintegy hatszáz méter hosszú kövesutat építsünk a Szent Imre tér — Zentai utca — Obébal sor és a Vaskapu utca között. Így a telep egyetlen élelmiszeráruházja, postája és kultúrotthona rossz időben is könnyen megközelíthető. Sürgetjük a telefon bevezetését az iskolába és a kultúrotthonunkba. Hamarosan sportpályát szerzünk a fiataloknak a kisvasút töltése mentén. A Tancsis Termelőszövetkezet már ígéretet is tett két kataszteri hold terület átengedésére.

Látják az értelmét

Később kiderült, hogy a legutóbbi tanácstag-beszámolóon mintegy kétszáz hattyastelepi lakos vett részt. Nagyon sokan felszólaltak. Beszéltek az élelmiszerboltról, a postáról, a gyümölcsárvételepről, az autóbussz-közlekedésről, az utakról, és gyalogjárókról, az orvosi ellátásról, a kultúrház programjáról, a rendezvényekről, a KISZ-szervezetről és a növekedésről — egyszerűen mindennapi gondjaikról vagy terveikről.

Igaz, hogy minden lakos — szokás szerint — külön, házilag készített meghívót is kapott, de hogy végeredményben miért jöttek el, úgy véljük, könnyű kitalálni: látják az értelmét. Ha pedig nem győzik kivárni a beszámoló idejét, bizakodva mennek el Keszég Lászlóhoz a cipészműhelybe, vagy a másik kerületi és a városi tanácstagnak a lakására.

Koloszár Béla

Alkotmány napi ünnepi nagygyűlések a járás községeiben

A szegedi járás községeiben idén is vidáman, bensőségesen ünneplik alkotmányunk évfordulóját. A községekben ünnepi nagygyűléseket is tartanak.

Ülésen augusztus 19-én, vasárnap délelőtt 10 órakor Komócsin Zoltán, az MSZMP Politikai Bizottságának póttagja, a Népszabadság főszerkesztője mond beszédet az ünnepi nagygyűlésen.

Augusztus 20-án, hétfőn a járás községeiben mindennél délelőtt 10 órakor kezdődik a nagygyűlés. Sándorfalván Ruttkai Sándor, a Villamos- és Kábelgyár főosztályvezetője, Kisteleken Mózes Tibor, a Kossuth Könyvkiadó osztályvezetője, Ásotthalmon Borsodi János, a Csongrád megyei pártbizottság tagja, a MÁV szegedi igazgatóságának vezetője, Mórhalmon Kovács Imre, a Csongrád megyei pártbizottság póttagja, a Csongrád megyei tanács elnökhelyettese, Aigyon Berár Demeter, a Csongrád megyei pártbizottság pót-

tagja, az AMG megyei igazgatóságának vezetője, Szóregén Kardos János, a Csongrád megyei pártbizottság osztályvezetője, Kiskundorozmán Lacsán Mihályné országgyűlési képviselő, Bordányban Borbás Ferenc alezredes, Kübekháza Szógi István, a Csongrád megyei pártbizottság munkatársa, Dócon Sas Béla, a Csongrád megyei tanács osztályvezetője, Balástyán Tamasi Mihály, a Csongrád megyei Hírlap főmunkatársa, Szatymazon Szalontai József, a TIT megyei titkára, Zsombón Dégi István, a Csongrád megyei pártbizottság munkatársa, Tápen dr. Oltvai Ferenc, a Szegedi Levéltár igazgatója, Forráskúton Darabos György, a Csongrád megyei tanács osztályvezetője mond ünnepi beszédet.

Az alkotmány napi ünnepi nagygyűléseket a pártszervezetek, a helyi tanácsok, valamint a néprontbizottságok, a társadalmi szervezetek közösen rendezik.

VADÁSZ FERENC:

AZ ÖRVÉNY

Uísszanéz

MÁR CSAK NÉGYEN VAGYUNK

(22)

Anyám negyvenötben golyókkal a testében úszott ki a Dunából. Néhányszor elmesélte később: tizenhét éves nyilas karszalagos fiúk kísérték a kivégzőhelyre. Abban a csoportban, amellyel őt vitték, harmincan lehettek. A Horthy Miklós rakparton dördült el a sortűz. Asszonyok és gyerekek sikongatva és hörögve úsztak a torlódó jég alá.

A Khaldi öbölben hajóztak ki bennünket. Előzőleg Németországban állomásoztunk, Fürstenfeldbruckban.

Beirutban nyár volt. Lányokat hajkurásztunk a Nagy Szerálynak nevezett kormányépület előtt a téren...

Irok anyámnak. Lelki szükségletem, hogy beszélgessek vele akkor is, ha meséikkel álantom. Mit tehetek? Kénytelenből teszem. Beszámolok irodalmi tanulmányaimról. »Erskine Caldwell szeretem és Irwin Shaw elbeszéléseit — magyarázom. — Diáktársaim közül sokan próbálkoznak írással. Megértem a törekvéseiket és becsapjukat, de őszintén megvallva, engem nem érintettek meg a Műsák. Mióta olvasni tudok, mindig rajongója voltam az irodalomnak — ám kritikusa is. Az esztétika, az irodalom sok elméleti és filozófiai vonatkozása foglalkoztat, s a jövőmet úgy képelem el, hogy egyszer talán jelentős esztéta-kritikus válik belőlem.«

Ha mindez igaz volna!...

Lénárt otthon már közzgazdász.

En mi vagyok? »Parányi figura a világpolitika sakkjáráján.« Ezt a paranesnokunk mondogatta Libanonban, tréfásan, hol egyikünkre, hol másikunkra mutatva. Erősen eltiltotta közreműködésünk jelentőségét. Bár való igaz, a beirutai Szent Vince székesegyházban is megfordultam, ahol a keresztény politikuskok összegyűltek, hogy számbavegyék erejüket a mohamedán vezetők ellen. Mi, tengerészgyalogosok

tízezren érkezünk országukba, hogy beleszóljunk a dolgukba. Szerénytelenség nélkül csak annyit könyvelhetek el a magam javára — vagy rovására? — hogy tízezerednyi részem volt Fuad Sehab tábornok felsegítésében a köztársasági elnök székébe...

A tízezer többsége idegen volt. Az ostoba yenkiket mégis sorra előléptették. Pedig ügyetlenek és kényelmeskedők. Ezt a múltkor egy beszélgetés alkalmával a főnöknek is említettem. Az utóbbi évek eseményeiről volt szó, a múltunkról és a jövőnkéről. Szerettem volna, ha őszintén beszél, ha elmondott volna valamit arról, hogy mit gondol felőlünk, mire számíthatunk mi négyen. Kitért a válasz elől. Valami ködös filozófiai példalózásba kezdett. Szent Agostont idézte, hogy mit mondott az időről. Valami ilyet: »A múlt, a jövő — csak forma. Csúpan a jelen a valóság. A múlt emlékezet, a jövő várakozás.« S végül a szokott záró akkord: »Ez a Magyar Sors, fiam.« Nagy M-mel és Nagy S-sel.

Nem először hallottam ezt, mégis furcsa, szokatlan. Nem értem, nem is szeretem az ilyen misztikus tanokat. Szinte neveléses is itt, ahol általában nem ilyen elvont kategóriákban gondolkodunk, hanem nagyon is reális fogalmakban. Olyanokban, mint a Saturne nehézkéte, a földrészközi Atlas és Titán. A Newsweek februárban azt írta: az oroszoknak négyezer annyi, egy egész tucatnyi interkontinentális ballisztikus rakétájuk van, mint nekünk. Ev végre nekik harmincöt-hatvan, nekünk öt — maximum húsz lesz. — Itt olyan kategóriákban gondolkozunk, mint a közepes hatósugarú Redstone, a Jupiter, a Thor, a Minuteman, a Polaris, a Pershing. Vagy a rövid hatósugarú Martin Mace és a többiek. Bár az igazságnak tartozom vele, hogy megmondjam: ezek és a mi »technikánk« — a mi csoportjaink különleges hadviselési módszerei — úgy viszonylanak egymáshoz, mint az oroszlanhoz a patkány.

De mindegy, nem lényeges.

Azt mondják a fiúk, hogy Kocsishoz hasonlítok, a futballistához. Ha Gitta hallaná, hitetlenkedne. Margit is. Azi hiszem, Pélegyházán mindenki. Másimilyenek ismertek.

Gitta fényképet kér. Azt írta a múltkor, hogy nagyon megváltoztam. Nincs mentség: retusáltatni kell a fényképeket. Újra esedékes nekik egy hosszabb levél. Napok óta halogatom az írást, pedig ez a legfontosabb kapcsolatunk a külvilággal.

Sok a dolgom. A főnök gyakran magához hív, mindenféléről beszél. Nagyon bízik bennem. Van itt egy-két dolog, ami nem tetszik neki. Leginkább Seres Bandi viselkedését kifogásolja.

Gábor eltávoztása óta — eleinte furcsa volt, hogy négyen maradtunk — Seres rám is vasvillaszemekkel néz. Ok eleinte nagyon összetartottak Gáborral, később, amikor a japán lány megjelent a színen, úgy látszott, mintha ellenségekké váltak volna. Most kiderült, hogy mégse. Mert Gábor miatt orrol rám Seres. Azt hiszi, hogy közöm volt a dologhoz. A főnök azt mondja: »Seres Andrásval vigyáznunk kell, mert kétszínű. A szíve mélyén még mindig a vörösöskel érez.« Erről nem vagyok meggyőződve, de az tény, hogy Gábor miatt kikelt magából. Gyanúsított. »Tudnod kellett, hogy mi készült — hajtogatta —, elég bennfentes vagy.«

Honnan tudtam volna? Gábor ügyetlen volt, nem alkalmas a mi »tananyagunk« elsajátítására.

Hogy mi a tananyag? Talán cinikus vagyok, bizonyára annak tartanának, ha felsorolnám és azt a megjegyzést fűzném az elmondottakhoz, hogy a tananyag — legalábbis ami az elméleti részét illeti — sok tekintetben hasonlít az orvostudományhoz. Itt van mindjárt Frank Pollack professzor tanfolyama »A löfegyver nélküli emberölés száz módszereiről«.

Gitta »kis doktorkámnak« becézett legutóbbi levelében. Nos, a doktor olyan, amilyen a professzora. Unom már, de kénytelen vagyok hónapról-hónapra összehalandszáni valamit az orvostudományok köréből. Elvégre hozzá kell járulnom valamivel a San Francisco-i egyetem jó híréhez. »Képzeld — írtam legutóbb apámnak — a professzorom megdicsért. Jól sikerült a diagnosztikai dolgozatom. Az anamnézist általában helyesen vettem fel, a hallgatást, a kopogtatást és a tapintást gyakorlatilag jól elvégeztem. Már döntöttem: belgyógyász leszek. Sok szakirodalmat tanulmányozok. Erősen foglalkoztat bennünket az olasz Danielo Petrucci tanár. R. Bornabeo és Laura de Pauli bolognai kísérlete a mesterséges megtermékenyítéssel létrehozott, lombikban fejlődő embrióval és sok más. Nem sajnáljuk az erőt, fáradságot a nyugati világban folyó kutatás, a természet titkainak tudományos — materialista megismerésére.«

— Hová kell nyomnod a hüvelykujjad, hogy áldozatodat kivégezd vele?

Mit szólna Gitta és az apám, ha ideírnám a levélbe ezt az »elméleti tételt«, melyet Frank olyan ártatlan ábrázattal kérdez, mintha arról érdeklődne, hová megyek szórakozni, este.

(Folytatjuk)